

[Holger Eriksen.]

sammen under deflationen efter forrige verdenskrig, og sporene skræmmer, selvom vi har lov at håbe, at vi denne gang undgår en deflation, og vel også har lov at regne med, at de fleste virksomheder er så vel konsoliderede, at bankerne, selvom deflationen skulle komme, ikke kommer ud for samme risiko.

Det krav om egenkapital i forhold til indskudskapital, som bankloven stiller, er imidlertid ikke urimeligt. Det var ganske vist nødvendigt at slække på kravet i pengeoverflodens tid, fordi man ikke kunne regne med, at den stigning, bankernes balance udviste, var mere end et midlertidigt fænomen. Imidlertid har nationalbanken sikkert ret i, at forholdene på det område forlængst er blevet normaliseret, hvilket må betyde, at man må stræbe efter at få de givne lempelser til at falde bort. Da nationalbanken alligevel, omend lidt modstræbende, er gået med til at anbefale forlængelse til udgangen af april 1955, vil også jeg anbefale lovforslaget, men med understregning af, at bankerne må indstille sig på, at lempelserne må ophøre. Naturligvis giver det størst udbytte til aktionærerne, hvis man nøjes med en ringere aktiekapital, men det giver tilsvarende mindre sikkerhed for indskyderne, men er bankerne bange for en kapitaludvidelse, er det jo, som nationalbanken har påpeget, muligt at udvide egenkapitalen ved at nedsætte det årlige udbytte og derved gøre reservefondbeløbet større.

Hvad angår de indskud, der er fremkommet ved bunden opsparing, er det min opfattelse, at det må være nogle behagelige penge at arbejde med; det er jo sjældent, at man får indskud på 8 års opsigelse. Jeg tror også, det er helt forkert at gå ud fra, at disse penge forsvinder fra bankerne, den dag bindingen ophører; de fleste af dem vil simpelthen blive stående. Men det er jo et problem, man må tage standpunkt til, den dag den øvrige lempelse ophører, det foreligger ikke i dag. Jeg anbefaler som sagt lovforslaget til vedtagelse.

Himmelstrup: Jeg er helt enig med den ærede socialdemokratiske ordfører om, at man må stræbe efter at komme væk fra de lempelser i banklovens §§ 7 og 13, som omhandler forholdet mellem bankernes egenkapital og de samlede gælds- og garantiforpligtelser, og som blev indført under ganske ekstraordinære forhold i 1942 og første gang fornyet i 1949. Der er imidlertid to parter, om jeg så må sige, i den procedure, som føres om dette spørgsmål, nemlig de private banker, repræsenteret af De danske Bankers Fællesrepræsentation, på den ene side og nationalbanken på den anden side.

Jeg tror ikke, der er tvivl om, at de private banker meget gerne — det har de også tidligere givet udtryk for — vil have, at lempelserne skal være permanente, og i hvert fald er det i deres interesse, såfremt der er tale om ny forlængelse, at forlængelsen da bliver for så lang tid som overhovedet muligt. Det er klart, at når der er tale om lempelser, må de private banker være interesserede i at få det opnået på den måde i modsætning til nationalbanken, som har en anden opfattelse.

Her er jeg også enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen, idet jeg synes, man må læse nationalbankens skrivelse af 15. oktober således, at banken er af den opfattelse, at disse lempelser nu burde falde væk, men af denne eller hin grund mener man, at man dog godt kan tage den forlængelse på ca. halvandet år, som der er tale om.

At lempelserne burde falde væk, er et standpunkt, som nationalbanken har indtaget under tidligere diskussioner om denne sag. I den skrivelse af 15. oktober 1953, der er optrykt som bilag til lovforslaget, henviser banken først til sin skrivelse til handelsministeriet af 7. december 1949, endvidere til de udtalelser, som nationalbankdirektør Svend Nielsen fremsatte på provinsbankforeningens generalforsamling, i 1952, og endelig til senere skrivelser, hvor banken giver udtryk for den opfattelse,